



## “ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΘΕΡΙΝΗΣ ΝΥΚΤΟΣ”

του παθόντα: Φάνη Γιώτη

Θα σας γυρίσω πίσω στις 21 Μάη, Σαββάτο απόγευμα του Αγίου Κων/νου. Σημαντική μέρα για πολλούς:

- για του Κωστάδες και τις Ελένες που γιορτάζουν,
- για τον “ΑΡΑΧΘΟ” που είναι μια μέρα πριν το “ΑΡΑΧΘΙΝΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ” και οι προετοιμασίες βρίσκονται στο φόρτε,
- και για μένα που τράβηξα μια από τις μεγαλύτερες λαχτάρες στη ζωή μου.

Όλο το Δ.Σ. του “ΑΡΑΧΘΟΥ” μαζί με πολλούς φίλους του “ΑΡΑΧΘΟΥ”

βρισκόμαστε στο χώρο όπου την επόμενη θα γίνει το καθιερωμένο και γνωστό σε όλους σας “ΑΡΑΧΘΙΝΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ”. Τα πιο πολλά πράγματα βρίσκονται ήδη στο χώρο: τραπέζια, καρέκλες, βαρέλια, ψησταριές, κάρβουνα, κλπ. Αφού γίναν και οι τελευταίες προετοιμασίες και ήταν πλέον ώρα να φύγουμε, γεννήθηκε το ερώτημα “ποιός θα κοιμηθεί στο χώρο το βράδυ μην τυχόν κανένας μας πάρει τα πράγματα και μείνουμε μπουκάλια;”

Εγώ προετοιμασμένος γι' αυτό και εφοδιασμένος με 2 υποσάκκους, ήμουν ο πρώτος και μοιραίως εθελοντής.

- Και κάποιος άλλος πρέπει να μείνει για παρέα, λέγαν οι υπόλοιποι.

- Ο χι επέμενα εγώ, ένας είναι αρκετός (σίγουρος ότι όλα θα πάνε ρολόι -αμ' τι τότελα ο έρμος;)

- Θα έχει και τα σκυλιά για παρέα έλεγε άλλος (πρόκειται για κάποια σκυλιά που ξημεροβραδιάζονται σε αυτό χώρο).

Τελικά μετά από επίπονες διαβουλεύσεις (ούτε το Κυπριακό να λύνανε), αποφασίστηκε να μείνω μόνο εγώ, αν και ορισμένοι είχαν ακόμη αμφιβολίες.

Το αυτοκίνητο που είχα για να κοιμηθώ ήταν ένα VOLKSWAGEN με κλειστή καρότσα, η γνωστή σε όλους “κλούβα” και ήταν παρκαρισμένο εκεί που ήταν το τραπέζι των επισήμων την Κυριακή (κάτω από τον πλάτανο και προς την κάτω μεριά). Αυτό το αυτοκίνητο στην καρότσα έχει ένα χώρο 1.50 x 1.50 μέτρα. Εγώ που είμαι και ψηλός, χωράω να κοιμηθώ μόνο διαγώνια. Έτσι έστρωσα τους υποσάκκους σε αυτό το χώρο διαγώνια και έκανα πραγματικά υπεράνθρωπες προσπάθειες να κοιμηθώ (ήταν η πρώτη φορά που κοιμόμουν σε υπνόσακκο, και πρώτη φορά που κοιμόμουν μέσα σε αυτοκίνητο).

Κατά τις 10.00 το βράδυ με έπιασε δίψα από τις προσπάθειες φαίνεται που κατέβαλα να κοιμηθώ. Άνοιξα την πόρτα από το αυτοκίνητο και κατέβηκα να πάω σε ένα βαρέλι με νερό που υπήρχε πιο κάτω (δίπλα στην ψησταριά), και να πιω. Με το που πάτησα το πόδι μου στο χώμα, τα σκυλιά έβαλαν κάτι γαυγίσματα που κόντεψα να πάθω συγκοπή. Φοβούμενος μήπως πηγαίνοντας για να πω νερό μου επιτεθούν, ξαναμπήκα στο αυτοκίνητο, έβαλα μπροστά, και με το αυτοκίνητο πήγα και ήπια νερό στο

βαρέλι. Όταν τελείωσα γύρισα πίσω και έκανα το μεγάλο σφάλμα να παρκάρω το αυτοκίνητο στο πάνω μέρος της λάκκας, 15 μέτρα περίπου μέσα από τον δρόμο (έτσι το αυτοκίνητο φαινόταν από το δρόμο αμέσως). Εκεί άρχισαν νέες προσπάθειες για ύπνο με κάποια επιτυχία αυτή τη φορά. γαυγίζουν δυνατά. Το γαυγισμα έμοιαζε με αυτό που κατατρόμαξε εμένα όταν πήγαινα για νερό. Πετάγομαι αμέσως πάνω μέσα στο αυτοκίνητο και κοιτάζω προς τα έξω να δω τι γίνεται. Εκείνη τη στιγμή στο δρόμο είδα τα φώτα από ένα διερχόμενο αυτοκίνητο και μετά από λίγο το ίδιο αυτοκίνητο πέρασε και εξαφανίστηκε. Μου φάνηκε περιεργο τα σκυλιά να γαυγίζουν για το αυτοκίνητο γιατί μέχρι τότε είχαν περάσει πάμπολλα αυτοκίνητα και δεν είχαν γαυγίσει κανένα. Τότε για καλή μου τύχη κοίταξα προς τα αριστερά για να δω από το παράθυρο του οδηγού προς τα έξω (το αυτοκίνητο ήταν κάθετα προς το δρόμο και κοιτάζοντας προς αυτόν).

ΠΑΓΩΣΑ στην κυριολεξία με αυτό που είδα (παρόλο ότι νόμιζα τον εαυτό μου για ψυχραίμο). Μέσα στο μισοσκόταδο κατώρθωσα να διακρίνω κάποια σιλουέτα ανθρώπου σε 20 μέτρα περίπου απόσταση που είχε μόλις βγει από τα δέντρα και βάδιζε κατευθείαν προς το αυτοκίνητο. Επίσης μου φάνηκε ότι κάτι κρατούσε στα χέρια του, χωρίς αυτό να είναι βέβαιο. Το τι πέρασε από το μυαλό σε κλάσματα δευτερολέπτου δεν περιγράφεται (δολοφονίες, απαγωγές, τσακμοί, βιασμοί κλπ). Όμως κατώρθωσα να σκεφτώ ότι αυτός δεν πρέπει να με είχε δει. Με αυτό το σκεπτικό στο μυαλό μου, γρήγορα ξάπλωσα πάλι στο αυτοκίνητο και σκεπάστηκα ολόκληρος εκτός από το κεφάλι μου για να μπορώ να δω τι θα γίνει (οι πόρτες του αυτοκινήτου ήταν κλειδωμένες).

Οι στιγμές που πέρασαν μου φάνηκαν σαν αιωνιότητα. Για κάποιο χρόνο δεν άκουσα ούτε είδα το παραμικρό (στα παράθυρα του αυτοκινήτου μου μπορούσα να δω πολύ καλά γιατί είχε φεγγάρι). Πόσα λεπτά πέρασαν σε αυτή την κατάσταση αναμονής δεν μπορώ να το πω με βεβαιότητα (υπολογίζω μεταξύ 10 και 20). Σε κάποιο σημείο πίστεψα ότι μπορεί και να έχει φύγει (αμ' δε). Έτσι σιγά-σιγά άρχισα να σηκώνουμε προσέχοντας πάντα τα παράθυρα. Ενώ είχα σηκωθεί στα γόνατα, το το κεφάλι μου γύριζε σαν περισκόπιο για τον εντοπισμό του “εχθρού” χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Κάποια στιγμή το μάτι μου έπεσε στον καθρέπτη του οδηγού. Μου φάνηκε σαν να είδα κάποια σκιά να κινείται στο πίσω αριστερό μέρος του αυτοκινήτου. Τεντώθηκα και πλησίασα προς τον καθρέπτη (ήμουν στην καρότσα του αυτοκινήτου). Η σκιά ήταν ανθρώπινη και ήταν κολλημένη όρθια στο αυτοκίνητο. Η σκέψη μου ήταν να τον τρομάξω. Επιχείρησα να πατήσω την κόρνα. Η διαβόλεμένη δεν χτύπησε.

Ήθελε τα κλειδιά στο τιμόνι και τον διακόπτη γυρισμένο στην πρώτη σκάλα. Τότε σκέφτηκα να βρω τα κλειδιά, να τα βάλω στο τιμόνι και να ξεκινήσω το αυτοκίνητο.

Έτσι άρχισε ένας μαραθώνιος για να βγάλω τα κλειδιά του αυτοκινήτου σε κάποια από τις στέπες μου χωρίς να κάνω την παραμικρή φασαρία (κοιμώμουν με τα ρούχα). Όταν τα βρήκα και πλησίασα προς το μπροστινό μέρος του αυτοκινήτου, και πριν προλάβω να απλώσω το χέρι μου προς το τιμόνι, βλέπω στο κάτω αριστερό μέρος του τζαμιού του οδηγού να ξεπροβάλλει ένα ανθρώπινο κεφάλι. Η απόσταση μου από αυτόν δεν ήταν πάνω από 30 εκατοστά με την μόνη διαφορά ότι ήταν έξω από το αυτοκίνητο. Ακόμη δεν με είχε καταλάβει. Χωρίς να χάσω καιρό σηκώνω το δεξί μου χέρι και με την παλάμη ανοικτή κοπανάω με δύναμη το αριστερό τζάμι του αυτοκινήτου. Το τι έγινε δεν περιγράφεται. Έχετε δει λαγό να τρέχει. Εγώ πρώτη φορά είδα άνθρωπο να τρέχει έτσι (αυτός πρέπει να έσπασε το παγκόσμιο ρεκόρ στα 100 μέτρα). Έγινε αέρας. Μέχρι να προλάβω να κατεβάσω λίγο το τζάμι και να του φωνάξω “Φύγε σ' έφαγα” είχε εξαφανισθεί μέσα στα δέντρα από τα οποία είχε βγει. Μετά βέβαια ξεκίνησα το αυτοκίνητο και έριξα τα φώτα προς τα δέντρα. Τίποτε σκοτάδι.

Ποιός ήταν ο σκοπός του δεν είμαι σε θέση να γνωρίζω. Το ποιόν πιθανόν είναι να ήταν ηδονοβλεψίας, “ματάκιας” όπως λέμε. Ποιός ξέρει τι νόμισε ότι γινόταν μέσα στην “κλούβα” και αποφάσισε να λάβει “ιδία γνώση” (που να ήξερε ο φουκαράς).

Κοίταξα το ρολόι μου. Η ώρα ήταν κάπου 12:30 τα μεσάνυχτα. Έφυγα με το αυτοκίνητο και πήγα μέχρι την ταβέρνα “Ο ΜΑΝΩΛΗΣ”. Όταν με είδαν, και πριν προλάβω να τους πω τι έγινε, κατάλαβαν ότι κάτι είχε γίνει από την έξαλλη έκφραση του προσώπου μου. Αμέσως με ρώτησαν τι έγινε. Μετά από κανά μισάωρο ξαναγύρισα στην λάκα για να κοιμηθώ. ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΞΑΝΙΓΙΝΕ. 10 μέτρα πιο πάνω από την είσοδο της λάκας και πάνω στην άσφαλο, υπήρχε παρκαρισμένο ένα άδαιο αυτοκίνητο (δεν υπήρχε πριν). Κορνάρισα, έψαξα για τον οδηγό του, τίποτε. Καινούργιες σκέψεις πέρασαν από το μυαλό μου. Μου ήταν αδύνατο όχι μόνο να κοιμηθώ εκεί, αλλά και απλώς να μείνω άυπνος.

Το αποτέλεσμα. Κατέβηκα στην Αθήνα, πήρα μια κουβέρτα, ένα σεντόνι και το δίκκανο νς 5 φυσσίγια και ανέβηκα πάλι στην Βαρυμπόμπη. Κοιμήθηκα σαν πουλάκι μέχρι τις 6:00 το πρωί. Το παρκαρισμένο αυτοκίνητο είχε χαλάσει και το είχαν αφήσει παρατήσει (το πήραν κατά τις 5:00 το πρωί).

Θα μου πει κανείς τώρα: γιατί τα έγραψες όλα αυτά και μας ζάλισες; Τα έγραψα για να μην εμφανισθεί κανείς και πει ότι “το ΑΡΑΧΘΙΝΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ήταν ένα τίποτε”.